

STICHTING **KACEMA MUSUMA**

De Hoge Kampen 11 » 8141VL Heino » Nederland » Tel +31(0)572 392530 » info@kacema.nl » www.kacema.nl

NIEUWSBRIEF 2018

Heino, 31 Okt 2018

Geachte lezer,

Wat moest de Kacema-Family beginnen zonder uw belangstelling, onze lieve, trouwe donateurs en meedenkers? 't Bestuur is u zeer DANKBAAR! Het valt niet mee om altijd maar te bedelen: steeds moeilijker om voldoende centjes te vinden. Maar ook bestuurstechnisch is hulp zéér welkom. Weet u iemand die ons zou kunnen versterken in 't **bestuur**? Wij gebruiken graag de naam **Kacema-family**, verzorging, liefde, aandacht, gezondheid, medisch onderzoek, onderwijs, etc., Het gebeurt hier allemaal. Met geduld heeft de leiding en 't personeel geen enkel probleem, bewonderenswaardig.

Met deze foto's, o.a. gemaakt door Sr. Maria en Sr. Mable, de **super-Mammies** van de Kacema-Family, tonen zij u hier gráág **hun diepe dankbaarheid**.

Eén van de kleintjes op Sr. Mable's arm met de boomgaard (eigen fruit) op achtergrond. De moestuin levert voor de hele Kacema-Family altijd groentes.

Sr. Maria zit samen met aantal kinderen en Ferdinand (rose broek, nu 3 jaar) te genieten van elkaar en heerlijke rust... zo ontspannen... Ferdinand, die toch vreemd slap bleef, (kan niet overeind komen,) werd onderzocht in Lusaka (1.000 km, 16 uur met bus v.v.). Ferdinand blijkt het Syndroom van Down te hebben...

HOE
ZIT
DIT
IN
ELKAAR?
Vrolijk-
heid...
en een
gebaar
met
twee
vinger-
tjes.

Drie 'koppies' tussen leuning van 2 crapeaux in het kantoor. Hierin ontspannen de Sisters 's avonds na hun zware werk.

Nu verstoppelen zich deze 3 vriendinnetjes met veel plezier. Of zie ik een klein traantje liggen onder oogje van Seraphym? (is doof, maakt hier gebaar, dat zij leerde van Lisa, z.o.z.)

In Sisters' kantoor: Reuben kijkt hier niet zo vrolijk als anders. Hij slikt nog steeds medicijnen om zijn benen te laten groeien en sterk te houden. Misschien moe?

't Is avond zo te zien. Hij is héél blij dat hij kan lopen. Dat heeft er ooit slecht uitgezien.

Reuben

Pret
maken
onder
Lisa's
kaptafel.

Een lot uit de loterij: Lisa uit Nederland maakte ook mooie foto's, o.a. van Seraphym, Kacema's dove meisje.

Lisa, zelf ook doof, heeft enkele maanden in Kacema en in de school aan alle kinderen en volwassenen gebarentaal geleerd t.b.v. Seraphym. Allen vonden dat prachtig en deden hun best, bóvenal LISA! Het was bij tijden zeker *niet* eenvoudig voor haar, haar ervaringen leest u hier:

Zambia in woord en gebaar.

door Lisa Hinderks

In februari 2018 vloog ik naar Zambia, waar ik inmiddels al vele verhalen over had gehoord. Ik verlangde vooral naar de natuur en de simpele levensstijl waar ik veel lovende dingen over had gehoord.

Daarnaast was ik natuurlijk ook heel benieuwd naar Seraphim (3 jaar) en de rest van de familie in het weeshuis. Nu ben ik al een paar dagen terug in Nederland en soms kijk ik nog met weemoed terug naar de foto's van die kinderen die ik in mijn hart heb gesloten. En vooral met Seraphim was het bijzonder. De eerste dag wilde ze niets van me weten, maar werd ze door alle kinderen (goedbedoeld) naar me toe geduwd.

Daar heb ik al vrij snel iets over gezegd, aangezien ik al snel door had dat er niet geprobeerd werd om haar dingen uit te leggen, maar ze gewoon overal goed bedoeld naar toe getrokken of geduwd werd. Dat veranderde vrij snel. De tweede dag kwam ze al nieuwsgierig om het hoekje kijken waar ik was en na een paar dagen dartelde ze om me heen.

Ze is een druk maar leergierig kind, maar wel alleen als zij er zelf zin in heeft. Dus als ze me dingen aanwees en vragend aankleek greep ik mijn kans en liepen we een rondje waarbij ik uitlegde wat het gebaar voor bloem, boom, zon of auto was. Maar als ik op het peuterschooltje langskwam dan wilde ze alleen maar tekenen en weigerde ze om op te letten. Een heerlijk, maar eigenwijs kind. Maar de gebaren vond ze leuk en dit pikte ze snel op en ze maakte ook associaties met mensen.

Bijvoorbeeld: de auto was van sister Mable, want die reed daar altijd in, dus maakte ze het gebaar voor auto en sleutels en wees dan naar sister Mable. Ook de andere kinderen in het weeshuis leerden snel, vooral Paul, die al na een paar weken heel snel kon spellen. Ook Bernard en Helen vonden het leuk om tegen me te gebaren. Ook heb ik op school lesgegeven, vooral in grade 3 en 4 en in de middle class en reception class. Dat vond ik erg leuk, omdat je hier ook weer zag hoe snel kinderen leren. Sommige kinderen hadden meer talent dan anderen, maar ze deden allemaal hun best!

Ik heb ontzettend genoten van de kinderen, maar ook van de Sisters. Ze waren erg lief voor me, ook op dagen dat ik het even niet meer zag zitten. Want sommige dagen had ik er wel moeite mee dat de communicatie vrij lastig verliep en dat ik veel dingen niet kon volgen. Ik miste het gebaren heel erg en was ook blij dat ik na een paar weken een dove jongen ontmoette in het dorp. Hij en een vriend van hem zijn een aantal keer bij mij op bezoek geweest, wat erg leuk was. Ook Seraphim vond dit bijzonder, evenals de andere kinderen die allemaal met grote ogen stonden te kijken. Ook kon ik gelukkig regelmatig met vrienden bellen en dan kon ik ook lekker mijn handjes laten wapperen.

Seraphym oefent 't alphabeth in gebaren. Ziet u haar handje? Welke letter doet ze hier?

Ik zou heel graag terug willen komen, vooral voor Seraphim, die mijn hart heeft gestolen. Maar ook voor de andere kinderen, die graag kwamen knuffelen en die er alles aan deden om met me te communiceren. Ik heb de liefdevolle sfeer zeker meegekregen! Maar ik denk dat door de moeizame communicatie ik natuurlijk ook veel informatie gemist heb. Maar dat iedereen heel erg voor elkaar zorgt en lief is voor elkaar voelde ik zeker! Het is een grote familie en ik voelde me er erg welkom. Zambia is daarbij ook een prachtig land met nieuwsgierige mensen die altijd bereid zijn om hun communicatie aan te passen voor mij. En daar ben ik erg dankbaar voor. Het was een hele mooie ervaring en ik kijk er tevreden op terug.

LISA
met
o.a.
Sera-
phim
in
diepe
slaap.

Seraphim
op
pre-school.
Ze
schrijft
dus al !

Hier is 't kennelijk net droog.

"We kunnen weer lekker spelen!"

Na de natte tijd, nov - begin april - kan 't dus flink koud worden...

De Kacema-family woont 9° onder de evenaar in dorp Kawambwa, Luapula Province, Zambia.

Sr. Maria en ik aan telefoon: "Oh, Sr. Maria, it's like Zambia here, our temp. is even over 30° C, SO HOT and for a long time already! We're not used to this..."
"Ah, Conny, it's 2-5°C here!! It's SO COLD!! We're using extra blankets during the nights, it's exceptional! Isn't it funny, this opposite situation for both us?"

De kinderen hebben 'n nieuwe eigen tandenborstel met tube tandpasta gekregen. Kennelijk oefenen ze hier hoe ze moeten poetsen...

Muziek aan:
Metéén wordt er gedanst!
Ruimte genoeg, zowel in als om 't huis!
Heerlijk!

Een familie in België zou naar Zambia reizen om daar verscheidene projecten van de congregatie Child Jesus te bezoeken. Zij steunen via acties in België o.a. 'n ziekenhuis op een eiland en een opvang/school voor arme kinderen. Ook Kacema wordt nogal eens geholpen, bijvoorbeeld laatst met geld voor schoolboeken. De ouders zijn zeer tevreden over de school, dat is fijn. Een vriendin, Evelien, reisde met de familie mee. De eerste stop was Kacema. Evelien wilde 14 dagen in Kacema doorbrengen en ook op school wat lessen geven of anderszins helpen.

14 Dagen in Kacema Door Evelien Borghgraef

Met vrienden, die Zambia al kenden, ook Kacema, reisde ik naar Kacema, zij reisden nog verder en kwamen mij na ±14 dagen weer ophalen, ik bleef in Kacema om les te geven op de lagere school, Queen of Angels, waarvan 't laatste deel in 2016 was geopend. In Kacema aangekomen, vond Sr. Mable het 'n prima idee dat ik volop in de school zou worden ingezet. Dit in tegenstelling tot mijn verwachting, nl: dat ik in een weeshuis spelletjes zou spelen met kinderen. Ik heb dan wel een lerarendiploma behaald, maar door 5 maanden enkele uren Nederlandse les te geven aan puberende vluchtelingen in België ben je nog geen leerkracht lager onderwijs...

Gelukkig ben ik heel flexibel, en houd ik er van om mijn creativiteit tot uiting te laten komen op zulke momenten. Sister Mable vertelde me dat ze me elke dag in een andere klas kon zetten en de ochtend zelf zou communiceren welke klas het dan zou worden. Op die manier kon ik mij dus op geen enkele manier voorbereiden. Eerst vond ik het nogal raar, en zag ik er wat tegenop om les te geven aan kleine Afrikaanse kinderen die een heel ander 'leerplan' hebben dan wij (lees: geen) en waar ik me dus ook niet op kon voorbereiden...

Toch had ik er zeker ook wel zin in, want het zou een enorme uitdaging worden, en laat ik nu net daarvan houden! De eerste dag in Kacema hadden we al in elke klas ons gezicht laten zien, zodat zeker elke leerling wist dat wij waren aangekomen. De eerste lesdag brak aan, spannend, waar zou ik beginnen?

In het volgende deel zou ik een aantal dingen vertellen die ik heb meegemaakt toen ik aan het lesgeven was, en het laatste deel zou ik de uitstap met de school beschrijven, en eventueel ook de uitstap met de kinderen van het weeshuis en wat ik in het weeshuis heb meegemaakt en gedaan. Tot volgende nieuwsbrief, hoop ik.

STICHTING **KACEMA** STUDY FUND

Tel +31(0)572 39 25 30 » email info@kacema.nl » RABOBANK: NL52RABO 0300 479 026

*****

Deze foto van Joyce, met haar hand in de Victory-stand, komt u misschien bekend voor uit de vorige nieuwsbrief. Zij had toen nèt haar studie verpleegkunde succesvol afgesloten. Klaar om 'n baan te zoeken!

Zij was één van de eerste drie studenten. Alledrie vonden zij een baan.

Hoe dat bij Joyce ging leest u elders op deze pagina. Bijzonder!

Wat wij hiervan geleerd hebben: Studeren in Zambia is zeer kostbaar!

Dat viel ons zwaar tegen, veel van geleerd, we waren blij dat er 'maar' 3 studenten tegelijk waren. Het geld werd maar nèt bij elkaar gesprokkeld...

De zorg voor de jongere kinderen (incl. peuter-lager-en middelbaar onderwijs) mag natuurlijk *beslist niet lijden* onder zulke dure tertiaire opleidingen (waar alle jongere kinderen natuurlijk later ook recht op hebben).

Opvoeden is: Na 'n fijne jeugd ook kansen bieden op een goed zelfstandig leven.

Wakker geschud door deze dure ervaring met de eerste hoge studiekosten, besloten wij een tweede Stichting te starten: Kacema Study Fund. Er zijn nl. mensen die liever een bepaalde studie steunen dan 'lopende kosten', dat kan inderdaad wat vaag overkomen. Om u meer begrip voor dat laatste te geven: Als een Nederlands echtpaar niet over geld beschikt dan kunnen ze niets, laat staan kinderen opvoeden. Zo is dat in Kacema ook.

Aangezien Sisters immers geen geld hebben zit er dus niets anders op dan dat wij helpen met geld. Wij overleggen veel met Sr. Maria en zij met ons. Dat is heel fijn en werkt positief. Sr. Maria's zusje is een aantal jaren geleden overleden, ze mist haar zeer. Omdat ze weet dat ik 'zusloos' ben, heeft ze gevraagd of ik haar zus wil zijn. Zo zijn we sissy's geworden. Dat werkt nòg prettiger!

Inmiddels volgen nu Monica en Brian een opleiding om leerkracht worden.

Daarna komen er een paar jaar geen nieuwe studenten, even rustig, maar dàn... zal er een grote groep de middelbare school hebben afgerond en ook weer willen studeren. DAAR SPAART Stichting Study Fund voor! Wilt u helpen?

De grotere fondsen zijn helaas, helaas, steeds minder geneigd om kindertehuizen te helpen, "kindertehuizen zijn "uit"! Er zullen ongetwijfeld minder goede zijn en misschien is dat zelfs 't merendeel, maar Kacema is goed!

Dat hebt u kunnen ervaren in deze en vorige nieuwsbrieven.

Wij danken u dat u zo ver gekomen bent met lezen.

Nog één vraagje:

Hebt u een idee waar ik de zelfgemaakte film (25 minuten) mèt verhaal over Kacema aan een groepje mensen kan tonen? Ik doe dat héél graag, maar ook dié gelegenheid is steeds moeilijker te vinden...

Nu nog even over Joyce:

Joyce wilde echt een baan naar haar zin, heel verstandig. Na 1,5 jaar is ze in een redelijk nieuw ziekenhuis nabij Lusaka aangenomen. Fijn personeel, ze mocht alles vragen wat ze wilde, patiënten zeer tevreden, kortom REUZE naar haar zin! Met véél energie startte zij maar aan 't eind van de eerste maand was er geen geld van de overheid naar 't ziekenhuis overgemaakt. Oef, geen salaris, tegenvaller! "Volgende maand is 't er wèl, hoor, maak je maar niet ongerust." werd gezegd. Na tweede, derde en vierde maand was er nog steeds geen geld. "Hoe leef je dan?" "Sr. Maria stuurt mij geld om van te leven, heel lief, en ik heb 'n kamer bij vriendinnen. Ik begrijp nu wel dat er zoveel mensen naar 't buitenland vertrekken want dit is erg demotiverend, Conny, ik ben niet gelukkig meer" En tòch... eind van de vijfde maand kreeg ze haar salaris, en niet één maand maar alle vijf salarissen in één keer! Dat was opeens van nul naar heel veel!

Een paar dagen later schreef ze: "Wil je me 't bankrekeningnr. van Sr. Maria geven, dan kan ik haar terug betalen."

Een mooi bedrag kwam op Sr. Maria's rekening terecht. Iedereen heel blij. Zij had vier maanden onder een nare druk moeten leven maar nu had ze toch maar mooi gespaard, anders was 't misschien wel op geweest! Ze was opeens RIJK!

DANK U WEL , LIEVE LEZER! Hopelijk vond u deze nieuwsbrief te behappen!

Conny Snoep tel.+31 (0)572 39 25 30